

Mediji in informacije

Sodišče Evropske unije
SPOROČILO ZA MEDIJE ŠT. 17/13

V Luxembourggu, 26. februarja 2013

Sodba v zadevi C-399/11
Stefano Melloni proti Ministerio fiscal

Predaja osebe pravosodnim organom druge države članice na podlagi izvršitve evropskega naloga za prijetje ne sme biti pogojena z možnostjo preizkusa obsodbe, izrečene v odsotnosti

Okvirni sklep o evropskem nalogu za prijetje odraža strinjanje držav članic glede obsega procesnih pravic oseb, obsojenih v odsotnosti, za katere je bil izdan evropski nalog za prijetje

Namen Okvirnega sklepa o evropskem nalogu za prijetje¹ je nadomestiti večstranski sistem izročitve med državami članicami s sistemom predaje obsojenih ali osumljenih oseb med pravosodnimi organi zaradi izvršitve kazni ali pregona. Namen tega sistema je tako poenostaviti in pospešiti pravosodno sodelovanje in s tem prispevati k uresničitvi cilja, zastavljenega za Unijo, da postane prostor svobode, varnosti in pravice, pri čemer se opira na visoko stopnjo zaupanja, ki mora obstajati med državami članicami.

Audiencia Nacional (Španija) je oktobra 1996 razglasilo za upravičeno izročitev Stefana Mellonija Italiji, da bi mu tam sodili za dejanja, navedena v nalogih za prijetje, ki ju je izdalo Tribunale di Ferrara (Italija). Potem ko je bil izpuščen na prostost proti varščini 5.000.000 ESP (približno 30.000 EUR), ki jih je plačal naslednji dan, je S. Melloni pobegnil, tako da ni mogel biti predan italijanskim organom.

Tribunale di Ferrara je leta 1997 ugotovilo odsotnost S. Mellonija z obravnave in odločilo, da se vsa nadaljnja pisanja vročajo njegovim pooblaščenim odvetnikom, ki jih je že imenoval. S sodbo Tribunale di Ferrara iz leta 2000, ki je bila pozneje potrjena v postopkih s pritožbo in s kasacijsko pritožbo, je bil S. Melloni obsojen v odsotnosti na deset let zaporne kazni zaradi lažnega stečaja.

S. Melloni je po tem, ko ga je prišla španska policija, nasprotoval predaji italijanskim organom, tako da je zatrjeval, prvič, da je v pritožbeni fazi imenoval drugega odvetnika in preklical imenovanje obeh predhodnih odvetnikov, ki so se jima pisanja kljub temu še naprej vročala. Drugič, navajal je, da v skladu z italijanskim procesnim pravom ni mogoča pritožba zoper obsodbe, izrečene v odsotnosti, zaradi česar bi torej moral biti evropski nalog za prijetje po potrebi pogojen s tem, da Italija zagotovi možnost pritožbe zoper sodbo.

Audiencia Nacional je septembra 2008 odločilo, da se S. Melloni preda italijanskim organom zaradi izvršitve kazni, ki mu jo je naložilo Tribunale di Ferrara, saj je ugotovilo, da ni bilo dokazano, da ga odvetnika, ki ju je imenoval, ne bi več zastopala. Špansko sodišče je menilo, da je bila njegova pravica do obrambe spoštovana, saj je bil predhodno seznanjen s potekom postopka, da je bil prostovoljno odsoten in da je imenoval dva odvetnika za zastopanje in obrambo, ki sta ga v tej vlogi zastopala na prvi stopnji, pri pritožbi in kasacijski pritožbi in s tem izkoristila mogoča pravna sredstva.

S. Melloni je zoper ta sklep pri Tribunal Constitucional (ustavno sodišče, Španija) vložil pritožbo. To sodišče sprašuje Sodišče, ali Okvirni sklep omogoča španskim pravosodnim organom, da – v

¹ Okvirni sklep Sveta z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (2002/584/PNZ), kakor je bil spremenjen z Okvirnim sklepom Sveta 2009/299/PNZ z dne 26. februarja 2009 zaradi krepitev procesnih pravic oseb ter spodbujanja uporabe načela vzajemnega priznavanja odločb, izdanih na sojenju v odsotnosti zadevne osebe (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 34, in UL L 81, str. 24).

skladu z zahtevami iz sodne prakse Tribunal Constitucional – predajo S. Mellonija pogojijo z možnostjo, da je lahko obsodba zoper njega predmet preizkusa.

Sodišče v sodbi z današnjega dne opozarja, prvič, da so države članice načeloma zavezane k izvršitvi evropskega naloga za prijetje. Izvršitveni pravosodni organ izvršitev naloga za prijetje lahko podredi le pogojem, ki so naštet v Okvirnem sklepu.

V zvezi s tem ena od določb Okvirnega sklepa² pravosodnim organom preprečuje, da zavrnejo izvršitev naloga za prijetje, ki je bil izdan za izvršitev kazni, če oseba ni bila osebno navzoča na sojenju, v primeru, da je bila seznanjena z načrtovanim sojenjem in je pooblastila pravnega zastopnika, da jo zastopa na sojenju, ter jo je ta zastopnik na sojenju dejansko zastopal. V takem položaju je S. Melloni v obravnavani zadevi.

Sodišče zato meni, da je na podlagi besedila, sistematike in namena te določbe **nacionalnemu pravosodnemu organu (Španija) prepovedano pogojevati izvršitev evropskega naloga za prijetje z zahtevo, da je obsodba, izrečena v odsotnosti, lahko predmet preizkusa v državi članici, ki je izdala nalog za prijetje (Italija)**. Zakonodajalec Unije je namreč izbral rešitev, ki sestoji iz izčrpne določitve primerov, v katerih je treba šteti, da nalog za prijetje, izdan zaradi izvršitve sodbe, izdane v odsotnosti, ne krši pravice do obrambe. Ta rešitev ni skladna z ohranitvijo možnosti, da bi izvršitveni pravosodni organ to izvršitev pogojil z zahtevo, da je lahko zadevna obsodba predmet nadzora, da bi bila tako zagotovljena pravica zadevne osebe do obrambe.

Drugič, Sodišče meni, da je ta določba Okvirnega sklepa skladna s pravico do učinkovitega pravnega sredstva in poštenega sojenja ter s pravico do obrambe, ki sta zagotovljeni v Listini Evropske unije o temeljnih pravicah. Čeprav je pravica obtoženca, da je osebno navzoč na sojenju, temeljni element pravice do poštenega sojenja, pa vseeno ta pravica ni absolutna, saj se ji obtoženec lahko odpove, pod pogojem, da je ta odpoved podprta z določenimi jamstvi. Tako so v zadevni določbi navedeni pogoji, v katerih je treba šteti, da se je zadevna oseba prostovoljno in nedvoumno odrekla pravici biti navzoča na sojenju.

Nazadnje, Sodišče meni, da člen 53 Listine, ki določa, da ta ne zožuje človekovih pravic, ki so med drugim priznane v ustavah držav članic, prav tako državi članici ne omogoča, da predajo osebe, obsojene v odsotnosti, pogoji z zahtevo, da je obsodba lahko predmet preizkusa v odreditveni državi članici, zato da bi se izognila zoževanju pravice do poštenega sojenja in pravice do obrambe, ki sta zagotovljeni z njeno ustavo. Ni sporno, da ta člen Listine potrjuje, da če je treba v skladu z aktom prava Unije za njegovo izvajanje sprejeti nacionalne ukrepe, nacionalni organi in sodišča lahko uporabijo nacionalno raven varstva temeljnih pravic, pod pogojem, da se s to uporabo ne posega v raven varstva, ki je zagotovljena z Listino, niti v prevlado, enotnost in učinkovitost prava Unije. S tem, da bi bila predaja osebe pogojena s tako zahtevo, ki ni določena v Okvirnem sklepu, bi bili zaradi zanikanja enotnosti ravni varstva temeljnih pravic, ki je določeno v tem okvirnem sklepu, ogroženi načeli medsebojnega zaupanja in priznavanja, ki naj bi bili s tem okvirnim sklepom okrepljeni, in bi bila torej ogrožena učinkovitost tega okvirnega sklepa. Okvirni sklep namreč odraža strinjanje vseh držav članic glede obsega, ki ga je treba na podlagi prava Unije priznati procesnim pravicam oseb, obsojenih v odsotnosti, za katere je bil izdan evropski nalog za prijetje.

OBVESTILO: S predlogom za sprejetje predhodne odločbe lahko sodišča držav članic v zvezi s sporom, o katerem odločajo, Sodišču predložijo vprašanja o razlagi prava Unije ali veljavnosti aktov Unije. Sodišče ne odloči o nacionalnem sporu. Zadevo reši nacionalno sodišče v skladu z odločbo Sodišča. Ta odločba je enako zavezujoča za druga nacionalna sodišča, ki obravnavajo podoben problem.

Neuradni dokument za medije, ki ne zavezuje Sodišča.

[Celotno besedilo](#) sodbe je objavljeno na spletni strani CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

---

² Člen 4a(1)(a) in (b).